

ENTER

麟趾

คู่ก๊ิเลน
คำบัลลังก์

3

梦溪石 Meng Xi Shi เจีย
ปราณหยก แปล

麒麟

คู่กิลเลน
คำบัลลังก์

คู่เกเลนกำบัลลังก์ 3

梦溪石 Meng Xi Shi เขียน ปราณทยก แปล

《麟趾》 Vol 03

All rights reserved

Original story and characters created and copyright © Author: 梦溪石 Meng Xi Shi

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai translation copyright © 2020 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2699-1

ภาพประกอบปก หาดก

Paladin12 / Shutterstock.com

Ma ry / Shutterstock.com

จัดพิมพ์โดย

ENTER

สำนักพิมพ์เอ็นเออร์บุ๊กส์

285/33 ถนนเจริญสุขนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@enter-books.com

เว็บไซต์ www.enter-books.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 419 บาท

พิมพ์

กระดาษปกนิ่มลายตา

หัวใจสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

คนที่อ่าน 'คู่มือเล่นคำบัลลังก์' มาถึงเล่มนี้คงจะอดถอนหายใจไม่ได้ เมื่อเห็นพี่น้องที่รักใคร่สามัคคีและร่วมทุกข์กันมานาน พอถึงคราวได้ร่วมสุข ก็กลับเป็นแค่ช่วงเวลาสั้นๆ เท่านั้นเอง ครั้นบอกว่าต้นสายปลายเหตุที่ทำให้พวกเขาต้องหมางใจกันมาจากเรื่องไม่เป็นเรื่องก็เห็นที่จะไม่ได้ เมื่อคนหนึ่งสูญเสียภรรยาและลูก ทำให้อีกคนนึกหวาดระแวง กลัวจะถูกแค้น จึงชิงป้องกันตัวเอง จนกลายเป็นยิ่งทำร้ายอีกฝ่ายไปกันใหญ่

พี่ชายสองคนไม่ลงรอยกัน น้องชายที่เหลือไม่มีทางจะเป็นคนกลาง อยู่ได้นาน ต้องถูกบังคับให้เลือกข้างเข้าสักวัน ในเล่มสามกลการเมืองเข้มข้น ราชสำนักกระตุบไปด้วยสงครามจิตวิทยา ใครมีใครศัตรูยากแยกแยะเสียแล้ว แต่เราๆ คนอ่านก็ไม่ต้องไปสมอบบวมตาม ยกหน้าที่นั้นให้เหล่าตัวละคร ทำแค่ปล่อยใจไปกับตัวอักษรก็พอแล้ว

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์ปรีส์

ประวัตินักเขียน

เม้งซีซือ (Meng Xi Shi) เป็นนักเขียนจีนผู้โด่งดังไปทั่วเอเชีย ผลงานทุกชิ้นขึ้นอันดับทำเนียบทงนิยายขายดีของเว็บไซต์จีนเจียง แพลตฟอร์มนิยายออนไลน์ยักษ์ใหญ่ของจีนมาตลอดหลายปี งานเขียนของเม้งซีซือผสมผสานความสมจริงที่อ้างอิงได้เข้ากับทำนองภาษาที่สอสดแทรกอารมณ์ขัน อ่านได้อย่างเพลิดเพลิน จึงได้รับความนิยมและชื่นชอบจากนักอ่านจำนวนมาก

ผลงานที่เป็นที่นิยมแพร่หลาย เช่น รัชศกเฉิงฮว่าปีที่สิบสี่ และพันธสารท เนื่องจากในเวปป่อสื่อสังคมออนไลน์ของจีน เม้งซีซือมักลงรูปน่ารักของแมวเหมียว แตกต่างจากภาพความเก่งกาจด้านฝีมือการเขียน จึงได้รับฉายาว่า 'ตัวหวังเหมียว' ซึ่งแปลว่าเจ้าเหมียวจอมราชัน

Meng Xi Shi

จากใจนักแปล

'คูกิเลนค้ำบัลลังก์' เป็นเรื่องราวของพี่น้องที่รักใคร่ปรองดองกันอย่างยิ่ง แต่ความรักที่ขาดความเข้าใจมักก่อให้เกิดปัญหามากมาย ชาวจีนกล่าวไว้ว่า พี่น้องเปรียบเสมือนแขนขา คู่รักเปรียบเสมือนเสื้อผ้า เราสามารถวิ่งแก้ผ้าได้ แต่ไม่สามารถวิ่งไปโดยไม่มีแขนขาพาประคอง

สำหรับปรานหยก พูดได้เลยว่า 'คูกิเลนค้ำบัลลังก์' ขึ้นนี้เป็นผลงานชิ้นหนึ่งที่ปรานหยกภาคภูมิใจ และรู้สึกยินดีมากๆ ที่ได้รับคอมเมนต์จากทีม บ.ก. เนื่องจากทุกคอมเมนต์เป็นการตีเพื่อก่อ พร้อมมอบข้อมูลความรู้ที่มีค่ามากมายจนอยากโยนอิฐล่อหยกเยอะๆ แต่กลัวโดนก้อนอิฐปากลับมาแทน

ขัดใจอย่างเดียวคือ 'คูกิเลนค้ำบัลลังก์' สี่เล่มนี้สั้นเกินไป หากอยากเข้าใจว่าเพราะอะไร ขอเชิญพลิกไปอ่านเนื้อหาทั้งหมดกันดูค่ะ

ปรานหยก

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บุ๊กส์ ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายเอ็นเธอร์บุ๊กส์ได้ที่

www.enter-books.com หรือ

www.facebook.com/enterbooks

บทที่ 74

ในปีที่ยี่สิบสี่ของรัชสมัยเหวินเต๋อ ไม่มีผู้ใดคาดคิดว่าจักรพรรดิเหวินเต๋อผู้ครองราชย์มานานถึงยี่สิบสี่ปีจะมาจากโลกไปในลักษณะเช่นนี้ จักรพรรดิองค์ใหม่กำหนดให้ถวายพระอารามนาม 'ไท่จง' แก่จักรพรรดิองค์ที่สองของราชวงศ์

เหตุการณ์กับกฎที่ไม่น่าภาคภูมิใจนี้กลายเป็นเงาดำในช่วงปลายรัชสมัยของจักรพรรดิไท่จง ทำให้การเปิดรัชสมัยของจักรพรรดิองค์ใหม่คือการสะสางปัญหาเรื่องฉ้อโกงและองค์หญิงหลินอันผู้ซึ่งเป็นสายเลือดเดียวกัน

ในวันที่สองเดือนสองมีพิธีราชาภิเษกของจักรพรรดิองค์ใหม่ซึ่งตามระเบียบปฏิบัติหลังอดีตจักรพรรดิสวรรคต หากยังไม่ถึงช่วงปีใหม่จะต้องใช้ชื่อรัชศกเดิมจนถึงปีถัดไปแล้วจึงจะเปลี่ยนได้ ไม่นานชื่อรัชศกใหม่ก็มีการกำหนดเรียบร้อยแล้ว ว่ากันว่าจักรพรรดิองค์ใหม่เป็นผู้กำหนดโดยเรียกว่า 'จยาโย่ว' หลายคนจึงคาดเดากันเองว่าที่จักรพรรดิองค์ใหม่ใช้ชื่อรัชศกนี้ นอกจากจะมีความหมายว่า

ฝากแฝงความดีงามให้สวรค์ปกป้องคุ้มครองแล้ว ยังเป็นการระลึกถึงองค์หญิงเล่อผิงเฮ่อจยาด้วย

ไม่ว่าจะเพราะเหตุผลใด นับจากวันนี้เป็นต้นไปขุนนางและราษฎรทั้งหลายต่างเริ่มคุ้นกับการเรียกขานนามจักรพรรดิองค์ใหม่ว่า จักรพรรดิจยาไยวแล้ว

เมื่อจักรพรรดิองค์ใหม่ขึ้นครองราชย์ ตามบทบัญญัติย่อมต้องมีการพระราชทานอภัยโทษครั้งใหญ่ ทว่าผู้ที่มีความผิดโทษฐานกบฏไม่ได้อยู่ในขอบข่ายนี้ ฉะนั้นกับองค์หญิงหลินอันที่มีสายเลือดเดียวกัน จึงยังคงถูกจองจำ แต่ในเมื่อจักรพรรดิองค์ใหม่ยังไม่มีคำสั่งให้จัดการ ย่อมไม่มีผู้ใดกล้าขอความเมตตาให้แก่ผู้กระทำความผิด

ทางด้านราชสำนักเสนาบดีกรมพิธีการหลูหรงต้องสงสัยว่า สมคบกับฉื่อจิงถูกปลดออกจากตำแหน่งและเนรเทศ ทำให้ตำแหน่งเสนาบดีกรมพิธีการว่างลง รองเสนาบดีเซวียถานจึงเข้ามารับตำแหน่งแทน

นอกจากนี้เนื่องจากเสนาบดีกรมปกครองเฉาเลียงไม่มีจุดยืนแน่นอนในคืนที่ในวังเกิดการกบฏ ทำให้จักรพรรดิองค์ใหม่ไม่พอใจ สิ่งแรกที่พระองค์ทำหลังขึ้นครองราชย์จึงเป็นการประกาศว่าเฉาเลียงหูตาฝ้าฟาง ไม่อาจทำหน้าที่เสนาบดีได้ จึงให้เขาปลดเกษียณออกไปใช้ชีวิตในบ้านปลาย อยู่บ้านเลียงหลานอย่างสงบ

อันที่จริงปีนี้เฉาเลียงเพิ่งจะอายุสี่สิบปี วัยวุฒิกำลังดีและมีแรง หลานเขาก็กังไม่เกิด สามารถทำงานต่อไปได้อีกยี่สิบปี แต่จนใจที่จักรพรรดิองค์ใหม่นึกขังตันหน้าเหนือกำแพง* นี้อย่างที่สุด ไม่ค่อยให้

* มาจากสำนวน 'หน้าเหนือกำแพง ลูลี้ตามลม' หมายถึงคนที่ไม่มีความคิดเป็นของตัวเอง ใครชักจูงไปทางใดก็ได้ คล้ายกับสำนวนไทยที่ว่า 'ไม่หลักปักเลน'

มีการพระราชทานอภัยโทษและสถาปนาตำแหน่งต่างๆ กิริบให้เฉาเลียง ไสหัวไปแล้ว พวกขุนนางอย่างโจวอิงไม่อยากเป็นอริกับจักรพรรดิองค์ใหม่เพราะเรื่องนี้จึงไม่ได้คัดค้าน ปลอมให้เฉาเลียงถูกบีบออกจากตำแหน่งไปอย่างเศร้าๆ ด้วยเหตุนี้ตำแหน่งเสนาบดีกรมปศุกรรมจึงว่างลง ให้รองเสนาบดีฝ่ายซ้ายและขวารักษาการแทน หากทุกคนต่างรู้ว่าจักรพรรดิองค์ใหม่ตั้งใจมอบกรมปศุกรรมนี้ให้พระราชโอรสองค์โตดูแล

ซึ่งก็เป็นจริงตามนั้น เพราะพอผ่านช่วงขุนเฟิน* จักรพรรดิจาโย้วประกาศพระราชทานอภัยโทษทั่วหล้า อววยศย้อนหลังให้พระชายาหยวนเพยตั้งชื่อเป็นพระอัครมเหสีหยวนเต๋า พระชายาจี้เพยถูตั้งชื่อเป็นพระอัครมเหสีเจาอาย เอ่ออวีบุตรชายจากภรรยาเอกซึ่งจากไปตั้งแต่วัยเยาว์วัยเป็นรัชทายาททงหมิ่น และแต่งตั้งพระชายาเฉยขึ้นเป็นพระอัครมเหสี บุตรชายคนโตเอ่อมู่เป็นไหวอ่อง บุตรชายคนรองเอ่อซือเป็นจื่ออ่อง บุตรชายคนที่สามเอ่อหรงเป็นอันอ่อง บุตรชายคนที่ห้าเอ่อจั้นเป็นชิงอ่อง และบุตรชายคนที่เจ็ดเอ่อซีเป็นมื่ออ่อง

ส่วนบุตรชายคนที่สี่เอ่อลี่ เนื่องจากออกไปประเเห่ร่อนอยู่ข้างนอกไม่พบร่องรอย ทำให้จักรพรรดิจาโย้วกริ้วจนไม่ยอมมอบบรรดาศักดิ์ใดๆ ให้เขา ทำเหมือนไม่เคยมีลูกคนนี้

เทียบกับพี่น้องคนอื่นๆ เห็นได้ชัดว่าบรรดาศักดิ์ของพระราชโอรสองค์โตมีความหมายพิเศษ เนื่องจากชื่อแคว้นของราชวงศ์ปัจจุบันคือต้าไหว อีกทั้งเมืองไหวหยางยังเป็นถิ่นมังกรเกษมแหล่งที่ตั้งแรกเริ่มของราชวงศ์ แม้จักรพรรดิจาโย้วจะไม่ได้แต่งตั้งรัชทายาทผู้สืบสันตติวงศ์

* ขุนเฟิน หมายถึงวันสิ้นตรุษวัด เป็นหนึ่งในยี่สิบสี่ฤดูกาลของจีน อยู่ในช่วงวันที่ 20 หรือ 21 มีนาคมของทุกปี

ในทันที แต่พระองค์ก็แสดงให้เห็นถึงความตั้งใจโดยไม่จำเป็นต้องป่าวประกาศ

แม้ภาพลักษณ์ของราชวงศ์จะยังคงเดิม แต่การเปลี่ยนจักรพรรดิองค์ใหม่ย่อมทำให้บรรยากาศในการทำงานเปลี่ยนแปลง ขุนนางข้าราชการบริพารทุกคนต้องปรับตัวตาม

จักรพรรดิจยาไย่ไม่ได้มีความมูมานะอุตสาหะอย่างอดีตจักรพรรดิเอกสาร์ที่เมื่อก่อนใช้เวลาสะสางแค้นหนึ่งถึงสองวัน เมื่อมาถึงจักรพรรดิจยาไย่ตอนนี้ต้องใช้เวลาสามถึงห้าวันจึงจะได้รับกลับ แต่เทียบกับการทำงานแบบรวดเร็วฉับไวและอารมณ์รุนแรงของอดีตจักรพรรดิ จักรพรรดิจยาไย่ผู้ซึ่งนุ่มนวลกว่าจึงไม่ใช่คนโง่งง่าย อีกทั้งความที่หุเบาเป็นทุนเดิมทำให้เขายอมรับฟังความคิดเห็นของเหล่าขุนนางมากขึ้น ทุกครั้งที่มีการประชุม หลังข้างล่างทะเลาะเบาะแว้งกันจบไปยกหนึ่ง จักรพรรดิจยาไย่ก็จะทำหน้าที่ไกล่เกลี่ยรอมชอมให้ในตอนสุดท้าย

ดูเหมือนสวรรค์จะไว้วางใจจักรพรรดิองค์ใหม่อย่างมาก เพราะฤดูวสันตปีนี้มีฝนได้พัดเอาฝนมา ไม่ได้แล้งลมแล้งฝนเหมือนปีก่อนที่มีภัยธรรมชาติจนสร้างความเดือดร้อนให้แก่ราษฎร แม้แต่ชาวหูเจียกก็นิ่งสงบ ไม่ได้สร้างคลื่นลม ทุกอย่างในรัชสมัยปัจจุบันคล้ายจะดำเนินไปในทิศทางที่ดีขึ้น

ดอกหลี* ของปีนี้น่าบานเร็วขึ้น ทั้งที่เพิ่งเข้าสู่ฤดูวสันต แต่ต้นหลีที่ขึ้นเป็นดงอยู่ตามริมทางนอกพระตำหนักเซวียนเจ็งก็เบ่งบานประชันกันจนถึงปลายเดือนสี่ก็ยังไม่ยี่หว่าน่าจะมีที่ท่าว่าจะร่วงโรย

คนโบราณกล่าวว่าต้นหลีมีความหมายถึง 'การพลาถจาก' แต่ว่า

* ดอกหลี หมายถึงดอกสาลี

กันว่าพระอัครมเหสีเจาเลี่ยในปฐมกษัตริย์กลับนิยมชมชอบดอกหลี่เป็นอันมาก ด้วยเหตุนี้ปฐมกษัตริย์จึงตั้งใจให้คนปลูกต้นหลี่ไว้ทั่วทุกแห่งในวังหลวง หลายปีที่ผ่านมาในวังเปลี่ยนนายคนแล้วคนเล่าผู้ที่ได้รับความโปรดปรานและสูญเสียความโปรดปรานมีจำนวนมากมายนับไม่ถ้วน ดอกหลี่ตามที่ต่างๆ จึงถูกขุดโคนเพื่อเปลี่ยนเป็นอย่างอื่น มีเพียงต้นหลี่ที่อยู่รอบพระตำหนักเซวียนเจิ้งเท่านั้นที่ยังคงอยู่เมื่อถึงหน้าดอกไม้บานจะมีสีขาวเต็มต้น กิ่งก้านที่เอื้อมไม่ถึงจะถูกนางกำนัลรุ่นเล็กแสนชนออกแรงเขย่าจนต้นล้ม พอมีลมพัดดอกสีขาวจะร่วงลงมาเต็มไหล่เต็มศีรษะ ดิดسابเสื่อ แลดูงดงามยิ่งนัก

การเดินทางผ่านผืนดอกไม้มักจะไม่ได้ทำให้รู้สึกอารมณ์ดีขึ้น แต่ก็ไม่ได้ทำให้แย่ลง

ผีเท้าของเฮ่อหรงซักว่าคนทั่วไป เสี่ยงไม่ทำกระทบพื้นหยกอันนี้ไป* ดังถูกกักๆ ทว่าข้าหลวงที่เดินนำอยู่ข้างหน้าไม่กล้าเร่งเขา และนอกจากจะไม่กล้าเร่งแล้วยังจงใจผ่นผีเท้าให้ช้าลง เพื่อจะได้ฉวยโอกาสสนทนากับซินอ๋อง** ที่เพิ่งได้รับบรรดาศักดิ์คืนนี้สักสองสามประโยค

"เวลานี้ฝ่าบาทกำลังให้พวกอัครเสนาบดีโจวเข้าเฝ้า ขอให้ท่านคอยอยู่ข้างนอกสักครู่ ผู้น้อยจะไปกราบทูลให้เดี๋ยวนี้ หากรู้สึกเหนื่อยขอเชิญไปนั่งที่เรือนข้างก่อนได้ เมื่อสองวันก่อนมีข่าวใหม่ถวายขึ้นมาจำนวนหนึ่ง ท่านจะได้ลองชิมดูด้วย"

เฮ่อหรงผงกศีรษะ "ไม่รีบ ทำตามระเบียบเถอะ เจ้าชื่ออะไร"

* หยกอันไป แปลว่าหยกขาวแห่งสมัยอัน เนื่องจากค้นพบตั้งแต่ในสมัยอัน หมายถึงหินอ่อนสีขาวบริสุทธิ์ ภายในเนื้อหินอ่อนมีผลึกขาวแสงแทรกซึมอยู่ มักใช้ปูพื้นลาน ทำบันไดและราวระเบียงทางเดินในพระราชวังหลวง

** ซินอ๋อง บรรดาศักดิ์ที่แต่งตั้งให้แก่พระโอรส พระเชษฐา และพระอนุชาขององค์จักรพรรดิ ยศขุนนางลำดับหลักชั้นหนึ่ง

ข้าหลวงคนนั้นนึกดีใจ "ผู้น้อยมีนามว่าเจียงผาง เนื่องจากรูปร่างค่อนข้าง...กว้าง ผู้น้อยจึงเรียกผู้น้อยว่าฟั้งฟั้งหรือเจียงฟั้ง ข้าหลวงหมาหมาง เป็นอาจารย์ของผู้น้อยเอง"

ไม่อาจพูดเป็นอย่างอื่นได้จริงๆ เพราะเขาเกิดมา มีใบหน้ากลม และรูปร่างอ้วนท้วน มองผาดๆ ดูอุดมสมบูรณ์ดีมาก เฮ่อหวังจึงบอกว่า "อาจารย์เจ้าผอมบางถึงเพียงนั้น แต่เจ้ากลับอ้วนพีถึงเพียงนี้ เจ้าคงไม่ได้ขโมยเอาบุญวาสนาของอาจารย์เจ้ามาใช้หรือไม่"

บางครั้งการที่ผู้สูงศักดิ์ยินดีคุยเล่นด้วยยอมถือได้ว่าเป็นบุญวาสนาของตน เจียงผางเป็นผู้ที่มีสายตาในการมองคนอย่างยิ่ง หาไม่เขาคงไม่สามารถเป็นคนโปรดของหมาง ชายหนุ่มหัวเราะแหยๆ เกาศีรษะ "อาจารย์ก็พูดเช่นนั้น แต่ผู้น้อยคิดว่าการที่อาจารย์ได้ถวายเป็นข้ารับใช้อดีตจักรพรรดิยอมมีบุญบารมีเหนือกว่าผู้น้อยมากนัก ผู้น้อยมีโอกาสดำเนินการรับใช้ไม่นาน ยังทำอะไรไม่ค่อยได้ ไม่สามารถเทียบเคียงกับอาจารย์ได้หรอกขอรับ"

เฮ่อหวังพูดเสียงเรียบ "คนทำงานในวังมีเป็นพันเป็นหมื่น อาจารย์ของเจ้าเป็นคนฉลาดอย่างหาได้ยาก ยืนหยัดคู่ความถูกต้อง รู้จักรุกและถอยได้อย่างทันท่วงที เจ้าพูดถูกแล้ว บุญบารมีของเขายังนับว่ามีอยู่ไม่ต้องเป็นห่วง"

หลังอดีตจักรพรรดิสวรรคต หมางอาสาไปเฝ้าสุสานจักรพรรดิเป็นเวลาสามปี แม้จะเป็นเพราะยังมีเยื่อใยแต่เก่าก่อนกับอดีตนาย แต่เมื่อมองอีกทางจะเห็นได้ว่าเป็นการหลบหลีกภัยร้าย เนื่องจากเขาถวายเป็นข้ารับใช้อยู่ข้างกายอดีตจักรพรรดิเป็นเวลานานหลายปี ย่อมรู้เรื่องต่างๆ มากมาย นอกจากนี้จักรพรรดิองค์ใหม่ก็ไม่ได้โปรดเขาเป็นพิเศษอะไร ดังนั้นหมางจึงต้องลี้ภัยไปชั่วคราว ทว่าราชสำนัก

ก็เหมือนตำหนักในตรงที่เมื่อคนจากไป ซากก็เย็นชืด* เวลานี้ตำแหน่งของหม่าหงได้ถูกข้าหลวงอีกคนที่ชื่อหยวนฉ่างมาแทนที่แล้ว อีกสามปีให้หลังเมื่อเขากลับมา เหตุการณ์จะเป็นอย่างไรไม่มีใครรู้

เจียงผางมีสีหน้าดีใจ รีบบอก "ขอบคุณองค์ชายที่ยังคงจดจำได้ ช่วงที่อาจารย์อยู่ในวังมักพูดเสมอว่าองค์ชายเป็นผู้ที่มีคุณธรรมน้ำใจอย่างที่สุด"

"ฝ่าบาททรงมีคุณธรรมน้ำใจยิ่งกว่าข้า ยามที่เจ้าถวายการรับใช้ขอเพียงระมัดระวัง สบปากสงบคำ ย่อมไม่มีวันถูกใช้งานหนักแน่นอน"

ระหว่างที่กำลังคุยกันทั้งสองคนก็มาถึงประตูพระตำหนักเซวียนเจิ้ง เจอกับพวกโจวอิง จางซงที่กำลังเดินออกมาจากด้านในพอดี เมื่อเห็นเฮ่อหรงพวกเขาก็ต่างทำความเคารพ "คารวะอันอ่อน"

"คารวะทุกท่าน" เฮ่อหรงคารวะตอบแล้วเบี่ยงตัวเปิดทางให้

เซวียนถานที่อยู่ในกลุ่มผิงกัศรีชะให้เฮ่อหรงเล็กน้อยก่อนตามคนอื่นๆ เดินออกไป ในขณะที่เจียงผางเข้าไปแจ้งด้านในตำหนัก

ตอนแรกเฮ่อหรงเข้าใจว่าอีกฝ่ายไปไม่นานก็มา ผู้ใดจะรู้ว่าเขากลับต้องยืนานานร่วมหนึ่งกัณฐุปจนเริ่มเจ็บขากว่าจะเห็นเจียงผางเดินออกมาจากด้านในอย่างรีบร้อน

"องค์ชาย ฝ่าบาทเชิญท่านเข้าไปด้านในขอรับ" เจียงผางกตเสียดให้เบาลง กล่าวอย่างรวดเร็ว "ดูเหมือนองค์ชายใหญ่กับองค์ชายรองจะมีเรื่องขัดแย้งกัน"

* คนจากไป ซากก็เย็นชืด เป็นสำนวน หมายถึงเมื่อแขกกลับไป ซาทรินไว้ก็เย็นชืด สื่อถึงการหมดความสำคัญ มักใช้เปรียบเปรยกรณีคนที่เคยมีอำนาจเมื่อพ้นจากตำแหน่งไปก็จะหมดคุณค่า ไม่มี ความสำคัญกับที่เดิมอีก

พอเฮ่อหรงเดินเข้าไปก็เห็นเฮ่อชีวหันหลังให้ตน คุณเข่าอยู่กลาง
ตำหนัก

เฮ่อมู่นั่งถัดลงมาจากจักรพรรดิจยาโย้วทางด้านขวา สีหน้า
ไม่ค่อยดีนัก

"ถวายเป็นคมฝ่าบาท" เฮ่อหรงทำความเคารพ

"ตามสบาย เจ้าสาม เจ้ามาได้อย่างไร"

"เมื่อปีที่แล้ว ลูกไปช่วยผู้ประสพภัยที่ลี้ภัยทางกับจิ้นลิ่ง เดินทาง
ผ่านพื้นที่หลายแห่งจึงเขียนบันทึกไว้เพื่อนำมาหาหรือหาแนวทางแก้ไข
ภายหลัง ต่อมาพบว่าอดีตจักรพรรดิสวรรคตจึงต้องทอดเวลาออกไป
ครั้งนี้ตั้งใจคัดลอกใหม่เพื่อนำเข้าวังมาถวายให้เสด็จพ่อทอดพระเนตร
พะยะค่ะ"

จักรพรรดิจยาโย้วนวดหัวคิ้ว น้ำเสียงเบื่อหน่าย "เจ้าวางไว้ก่อน
ไว้เราค่อยอ่านทีหลัง"

นับตั้งแต่ขึ้นครองราชย์ จักรพรรดิจยาโย้วมีภาพลักษณ์ของ
ผู้ปกครองที่ดี แต่การจะทำตามคำแนะนำจากขุนนางหรือไม่นั้นเป็น
อีกเรื่องหนึ่ง อย่างน้อยก็ต้องน้อมรับเอาไว้ก่อน การประชุมยังคง
รูปแบบตามอย่างอดีตจักรพรรดิ คือหนึ่งวันหนึ่งรอบหรือสองวัน
หนึ่งรอบ ทว่าราชกิจที่น่าเบื่อน่ายพวกรู้ไม่ใช่สิ่งที่จักรพรรดิจยาโย้ว
ชื่นชอบ แม้พระองค์จะขมกลืนอาการหวาดต่อหน้าผู้คนได้ แต่เวลา
อยู่ต่อหน้าพวกบุตรชาย พระองค์ก็ไม่อยากผินวางท่าหน้าเกรงขาม
ของจักรพรรดิ จึงปล่อยตัวตามสบาย ร่างกายท่อนบนพับอยู่บนโต๊ะ
ทรงพระอักษร ตั้งศอกยันศีรษะ

เฮ่อมู่กล่าว "เสด็จพ่อ ในเมื่อเจ้าสามมาแล้ว มีผู้ลองฟังความเห็น
จากเขาดูเถอะ"

จักรพรรดิจาโย้วยกแขนเสื้อขึ้นโบก แห่มู่เข้าใจจึงเล่าเรื่อง
ผลการสอบสวนคดีกบฏของฉีอ๋องให้เฮ่อหรงฟัง

เฮ่อชีวที่คุกเข่าอยู่บนพื้นอาแต่ก้มหน้านิ่ง ไม่เอ่ยคำ

เฮ่อหรงเห็นเขาแอบกำหมัดหลวมๆ ซ่อนอยู่ในแขนเสื้อ

เรื่องนี้ต้องเล่าตั้งแต่หลังจากที่เสด็จพ่อของพวกเขาขึ้นครองราชย์
ยามนั้นเฮ่อชีวเพิ่งเสียภรรยาไป จึงตั้งใจจดจ่อกับงานเพื่อสร้างความชอบ
ชายนุ่มทูลขอไปทำงานกับจางเทาที่กานโจว แต่ถูกเฮ่อมู่คัดค้าน
ด้วยเหตุผลที่ว่าจางเทาชำนาญงานด้านการทหาร ประจำอยู่ชายแดน
มานาน ในขณะที่เฮ่อชีวไม่เคยผ่านสนามรบ หากเขาไป สถานะของ
พระราชโอรสจึงจะทำให้จางเทาทำอะไรไม่ได้ เคลื่อนไหวไม่สะดวก

จักรพรรดิจาโย้วยังฟังแล้วรู้สึกว่ามีเหตุผลจึงบอกปิดคำขอของ
บุตรชาย ทว่าเฮ่อชีวยังไม่ยอมถอยใจ และอยากเข้าร่วมกับกองทหาร
ราชวงศ์จักรี แต่ก็ถูกคัดค้านเหมือนเดิม เนื่องจากตอนนี้ในกองทหาร
ราชวงศ์จักรีมีเฮ่อจั้นอยู่แล้ว ในด้านกฎระเบียบไม่สามารถมีพระราชโอรส
ถึงสององค์อยู่ในกองทหารราชวงศ์จักรีในด้านส่วนตัวเฮ่อชีวกับเฮ่อจั้น
เป็นพี่น้องร่วมมารดาเดียวกัน คิดอย่างไรก็ไม่เหมาะสม

อาจเพราะต้องบอกปิดบุตรชายติดๆ กันทำให้จักรพรรดิจาโย้ว
รู้สึกลำบากใจจึงมอบหมายกรมอาญาที่ฉีอ๋องเคยดูแลให้เฮ่อชีว
รับผิดชอบ งานแรกคือสะสางเรื่องคดีก่อการกบฏของฉีอ๋อง ระหว่าง
ที่ทำการสอบสวน อันธพายุกับเฉิงเยวี่เกิดป่วยตายในคุกอย่าง
กะทันหันในเวลาไล่เลี่ยกัน แต่กลับมีเสียงเล่าลือมาว่าพวกเขาไม่ได้
ป่วยตาย แต่ถูกเฮ่อชีวทรมานจนตาย มีผู้ตรวจการมาร้องเรียนเฮ่อชีว
ต่อพระพักตร์บอกว่าบ้านเมืองมีกฎหมาย ต่อให้มีโทษฐานกบฏไม่อาจ
ให้อภัย ต้องถูกตัดศีรษะหรือปลิดชีพตนเอง แต่การลงทัณฑ์เองภายใน

เช่นนี้ย่อมไม่ใช่เรื่องที่ถูกต้อง ควรหาไปเสียแล้วเกิดมีใครเอาแบบอย่าง ย่อมทำลายกฎระเบียบของบ้านเมือง ทำให้ไม่มีใครยำเกรงกฎหมาย อีกต่อไป

จนแล้วจนรอดจักรพรรดิยาโยวเห็นใจบุตรชายที่สูญเสียภรรยา จึงเก็บงานเรื่องนี้ไว้ ผู้ใดจะรู้ว่าวันนี้เฮ่อซิวจะมาถวายรายงาน ยื่นกราน ให้ประหารสมัครพรรคพวกของฉื่ออั้งทั้งตระกูลด้วยทัณฑ์หลังฉื่อ*

ทันทีที่คำพูดนี้หลุดออกมา ย่อมต้องเจอกับการคัดค้านอย่างรุนแรงจากเฮ่อมู่ แม้แต่จักรพรรดิยาโยวเองก็ยังไม่รู้สึกละอายใจ

เนื่องจากแม้ฉื่ออั้งจะก่อกรรม แต่ถ้าจะให้พูดกันจริงๆ เขาก็ยังเป็น คนสกุลเฮ่อ หากต้องการลงโทษพวกเขาแค่ให้ยาพิษหนึ่งจอกหรือ แพรขาวยาวสามจอกปลิดชีพตนเองก็เพียงพอ แต่ถ้าลงทัณฑ์หลังฉื่อ ประจานต่อหน้าผู้คน จริงอยู่ที่ผู้กระทำความผิดจะต้องได้รับความ ทรมาน เฮ่อซิวได้ชำระแค้น แต่เกียรติยศของสกุลเฮ่อย่อมต้องพลอย ย่อยยับไปด้วย

นี่จึงเป็นสาเหตุว่าทำไมเฮ่อซิวถึงคุกเข่าอยู่ตรงนี้อย่างกรุ่นโกรธ จวนเจียนจะระเบิด

พอเฮ่อมู่เล่าจบแล้วยังเห็นเฮ่อซิวนั่งอยู่เหมือนเดิมก็สั่นศีรษะและ ถามเฮ่อหรง "เจ้าสาม เรื่องนี้เจ้ามีความคิดเห็นอย่างไร"

จากปลายหางตาเฮ่อหรงเห็นเฮ่อซิวผินหน้ามา ทำให้เขาพลัน คิดขึ้นว่าสมแล้วที่เฮ่อซิวกับเฮ่อจั้นเป็นพี่น้องร่วมมารดาเดียวกัน เพราะ แม้แต่แนวสันทรามก็ยังเหมือนกันไม่มีผิดเพี้ยน เพียงแต่ยามนี้เฮ่อซิว

* ทัณฑ์หลังฉื่อ บ้างเรียกว่า "พันดาบหมื่นตัดเชือก" คือการประหารนักโทษอุกฉกรรจ์ท่ามกลางธารกำนัล ด้วยการเข็นเข้าแถวเนืองแน่นถึงอวัยวะในที่ละชันจนกว่าจะขาดใจตาย บ้างว่าเริ่มจากการตัดแขนขา ที่ละข้างก่อนด้วย ค่อยตัดศีรษะเป็นการปิดท้าย ถือเป็นโทษที่หนักที่สุด เพราะสื่อถึงว่าแม้ตายแล้วยัง ไม่สาสมกับความผิดที่กระทำ

กำลังขบเขี้ยวเคี้ยวฟันทำให้สีหน้าดูกระด้างเย็นชา ในขณะที่เฮ่อจั้น
ชอบยิ้มเป็นปกติวิสัย จึงมีลักยิ้มออกมาอวดโฉมเป็นประจำ

ชายหนุ่มนั่งคิดอยู่พักหนึ่ง เมื่อเห็นสายตาคาดหวังของพี่ชายคนโต
ก็เอ่ยว่า...

บทที่ 75

"ทัศนฺหลังฉือฉ้วนเกินกว่าเหตุ จะกระทำมิได้"

ทันทีที่คำพูดนี้หลุดออกมา แต่ละคนก็มีสีหน้าแตกต่างกัน

เฮ่อมู่พยักหน้าอย่างชื่นชมด้วยสีหน้าอมยิ้ม ในขณะที่สีหน้าของ
เฮ่อชี่วะมีนลง

เฮ่อหรงนิ่งไปนิดก่อนพูดต่อ "ฉือฉ้วนกระทำปิตุฆาต โทษหนัก
ไม่อาจอภัย ต่อให้ประหารสักสิบครั้งก็ยังไม่สาสม แต่หากเขาถูกประหาร
ด้วยทัศนฺหลังฉือต่อหน้าธารกำนัล ต่อไปไม่เพียงแค่เกียรติยศของ
ราชวงศ์ต้องพลอยย่อยยับ แต่ทั้งขุนนางและราษฎรจะต้องวิพากษ์
วิจารณ์และประณามในความไร้เมตตาของจักรพรรดิ"

"เหตุผลอันนี้แหละ!" เฮ่อมู่มีสีหน้าสบายใจ น้ำเสียงส่อความนัย
ลึกซึ้ง "เจ้ารอง เจ้าควรฟังเจ้าสามวันนะ ผู้ที่ถูกเฮ่อเสวียนทำร้าย
ไม่ได้มีเพียงน้องสะใภ้รอง แต่ยังมีอดีตจักรพรรดิกับพวกพระสนม
ในบรรดาสนมนางในในงานเลี้ยงวันนั้นมีคนที่ต้องตายในการต่อสู้
ที่แสนวุ่นวายนั้นมากมาย ยิ่งไม่ต้องพูดถึงอาชญาที่พวกเรารักที่สุด

เจ้าแค้นใจ ข้าก็แค้นด้วย แต่เวลานี้สถานะของพวกเราไม่เหมือนเดิมแล้ว ไม่อาจทำตามอารมณ์ได้ เจ้าต้องคิดถึงเสียงวิพากษ์วิจารณ์ราชสำนักและคิดถึงจุดยืนของเสด็จพ่อด้วย"

เฮอชิวพูดเสียงเรียบ "พูดเช่นนี้แสดงว่าถ้าหากข้าลงทัณฑ์หลังฉื่อคนพวกนั้นในคุก อย่าให้เรื่องไปถึงคนภายนอก พี่ใหญ่จะเห็นด้วย?"

เฮอมู่่ชะงัก นิ่งหน้าอย่างไม่พอใจ "หรือเจ้าลืมเรื่องอันชูเฟยกับเจิงเยวี่ไปแล้ว เจ้าสนุกสุขใจ แต่รู้หรือไม่ว่าเบื้องหลังเสด็จพ่อต้องเก็บฎีกาขุนนางที่ร้องเรียนเจ้าเอาไว้มากแค่ไหน"

"เดิมทีข้าก็ขอไปอยู่ชายแดน หากเสด็จพ่อจะเนรเทศข้าด้วยสาเหตุนี้ข้าก็ยินดี"

เฮอมู่่ได้ยินแล้วอุณหาศ "เจ้าพูดเช่นนี้เหมือนพวกเรากดดันเจ้า ไม่ปล่อยยให้เจ้าได้สร้างความชอบอย่างไรอย่างนั้น!"

จักรพรรดิจาโย่วปวดศีรษะ "เจ้ารอง เราเพิ่งขึ้นครองราชย์ได้ไม่นาน มีกิจธุระมากมายให้ต้องใส่ใจ เจ้าก็อยู่ช่วยเรา...ช่วยพ่อที่เมืองหลวงก่อนเถิด ขอพ่อได้คิดทบทวนเรื่องจะให้เจ้าไปจากเมืองหลวงให้รอบคอบเสียหน่อยก่อน ดีหรือไม่"

จักรพรรดิเช่นเขายามอยู่ต่อหน้าบุตรชายก็ไม่มีมาดอะไรเลย และแทบจะใช้น้ำเสียงหารือคุยกับเฮอชิวอยู่แล้ว ทว่าเฮอชิวกลับไม่ยอมรับน้ำใจ พ่อได้ยินแบบนี้ก็ทำความเคารพ ตอบรับเสียงเบา และลุกขึ้นจากไป

เฮอมู่่โมโห "เสด็จพ่อ ทอดพระเนตรเขาสี ไม่ยอมเข้าใจเหตุผลอะไรเลย พูดๆ ด้วยก็ไม่ยอมฟัง รันจะไปชายแดนให้ได้ เกิดไปก่อเรื่องทางนั้น มิต้องให้พวกเราตามไปเก็บกวาดหรือ!"

จักรพรรดิจาโย่วถอนหายใจ "เจ้ารองยังเสียใจไม่หาย..."

เฮ่อมู่ไม่เห็นด้วย "ก็เพราะพระองค์ทรงเห็นแก่ความรู้สึกของเจ้ารองเลยประทานที่ดินศักดินาให้เขามากกว่าพวกเจ้าสามตั้งเท่าหนึ่ง อีกทั้งที่ตั้งวังจี๋อ๋องของเขาก็เยี่ยมยอด ข้างในมีสวนป่าขนาดใหญ่ แบบที่คนอื่นไม่มี พวกเจ้าสามเจ้าห้ายังไม่ทำอะไร กลายเป็นเจ้ารองที่มองไม่เห็นความดีของพระองค์ได้คืบแล้วจะเอาศอก มันใช่เรื่องหรือ!"

จักรพรรดิฉายาไย่ต้องนวดหน้าผากอย่างอดไม่อยู่

เฮ่อหรงนั่งเฉยและรับฟังอย่างเดียว ไม่พูดอะไรทั้งสิ้น เพียงทูลถวายเอกสารของตัวเอง จากนั้นก็ทูลลา ถอยออกมา

เขาเพิ่งออกจากพระตำหนักเซวียนเจิ้งมาได้ไม่กี่ไกลก็ได้ยินเสียงเรียกของเฮ่อมู่ดังมาจากทางด้านหลัง "เจ้าสาม!"

เฮ่อหรงหยุดเท้า หันกลับไป "พี่ใหญ่"

เฮ่อมู่ตามมา "เจ้าสาม หากวันนี้ไม่มีธุระ ไปกินข้าวกับข้าก่อน แล้วค่อยกลับดีหรือไม่"

แม้จะเป็นคำถาม แต่วิธีพูดกลับมีลักษณะบังคับ ทำให้เฮ่อหรงบอกปฏิเสธไม่ได้ เขาจึงผงกศีรษะ "เช่นนั้นต้องรบกวนพี่ใหญ่แล้ว"

เฮ่อมู่ดีใจมาก เขาโอบไหล่เฮ่อหรงออกเดิน "เกรงใจอะไร พวกเราพี่น้องไม่ได้รวมตัวกันมาตั้งนานแล้ว นับตั้งแต่เจ้าสี่จากไป..." เขาสั้นศีรษะและอดบ่นไม่ได้ว่า "เจ้าว่าเหตุใดเขาจึงไม่อยู่เป็นพระราชโอรสรับตำแหน่งชินอ๋องดีๆ ไม่ชอบ แต่กลับชอบวิ่งออกไปทุกซอกทุกข้างนอก จนถึงตอนนี้เป็นหรือตายก็ยังไม่รู้ กระทั่งข่าวว่าสหายดีก็ไม่ยอมส่งมา เสด็จพอร็วเขาแทบตายอยู่แล้ว!"

"คนแต่ละคนมีความต้องการที่แตกต่างกัน"

เฮ่อมู่โกรธจนซ้ำ "ขอแค่เขาไม่ถูกใครหลอกจนหมดตัวข้างนอก นั่นก็เป็นบุญเป็นกุศลนักหนาแล้ว!"

เฮ้อสี่จามเสียงดัง

เขานวดจมูกบ่อยๆ พลังคิดในใจว่าอยู่ดีๆ เหตุใดถึงจามออกมาได้
หรือเพราะลมหนาว?

เฮ้อสี่โทษว่าเป็นเพราะผ้าห่มที่อยู่บนร่างบางเกินไป

อากาศบนภูเขในช่วงเดือนสี่เดือนห้ายังคงเย็นจัด โดยเฉพาะ
อย่างยิ่งเมื่อล่องเข้าสู่เวลากลางคืน ต่อให้ใส่เสื้ออีกชั้นก็ยังไม่หนาวไป
เฮ้อสี่ขดตัวพรางดึงผ้าห่มบนร่างให้สูงขึ้น ห่อร่างกายทั้งหมดไว้
โผล่ออกมาแค่ศีรษะ

ท้องฟ้าด้านบนสว่างมากแล้ว แต่เขายังคงไม่อยากลุกด้วยเพราะ
รู้สึกขี้เกียจ ซุกโอบหน้าด้านข้างเข้ากับหมอน หาวหวิด ความง่วงงุน
จู่โจมเข้ามาทำให้อยากหลับอีกสักตื่น

จังหวะนี้เองบานประตูก็ถูกใครบางคนทุบโครมๆ

เฮ้อสี่ยันหัวคิ้ว พลิกตัว หดศีรษะเข้าไปในผ้าห่ม แสร้งทำเป็น
ไม่ได้ยิน

แต่พอฝ่ายตรงข้ามเห็นเขาไม่เปิดประตูก็ลักเข้ามาเลย

หลวงจีนน้อยหมีงเงินเดินมาที่ข้างเตียงของเฮ้อสี่ "ลุกขึ้นได้แล้ว
ศิษย์พี่!"

เขาดึงผ้าห่มมุมหนึ่ง แต่พอดึงแล้วไม่ยับยักก็รู้ว่าเฮ้อสี่ต้องออกแรง
อยู่ด้านล่างแน่ หมีงเงินจึงเบะปาก สีหน้าอ่อนใจ ใช้สองมือยึดมุม
ผ้าห่มไว้แล้วออกแรงสะบัด

เห็นคนที่อยู่ในม้วนผ้าห่มกลิ้งตกลงจากเตียง ร้องโหย แต่สองมือ
ยังคงกดปลายอีกด้านของผ้าห่มแน่น

"เจ้าปลุกคนแบบนี้หรือ!"

หมีงเงินทำเสียงน้อยใจ "ผู้ใดใช้ให้ท่านปลุกไม่ตื่นทุกครั้งเอง

ทำให้ข้าต้องใช้วิธีนี้"

เฮ้อสื่อนวดไหล่พลางตะกายตัวลุกขึ้นมา บนร่างเขาสวมชุดตัวในชั้นเดียว เส้นผมบนศีรษะถูกโกนออกไปจนเกลี้ยง

หมิงเจินส่งจิวรให้เขา กล่าวน้ำเสียงจริงจัง "ศิษย์พี่ ท่านควรฝึกวิชาได้แล้ว"

เฮ้อสื่อบายลมหายใจอย่างเศร้าๆ "เมื่อวานข้าฝึกจนปวดเอวเมื่อยหลัง วันนี้ขอพักสักหน่อยไม่ได้หรือ"

"อาจารย์บอกว่าคมกระบี่ล้ำค่าได้มาจากการลับ ดอกเหมยจะหอมที่สุดเมื่ออากาศเย็นจัด ยามยาววิไม่พากเพียร แก่แล้วย่อมเสียใจภายหลัง"

"เสียใจก็เสียใจสิ ข้าไม่กลัว ถึงอย่างไรข้าก็ไม่ใช้กระบี่ล้ำค่า และไม่ใช้ดอกเหมย" และเขายังสามารถหนีกลับไปหาพี่น้องที่ข้างอันได้ด้วย "ศิษย์พี่!"

น้ำเสียงอ่อนโยนใสของหลวงจีนน้อยทำให้เวลาพูดจาดูน่ารักน่าเอ็นดูเป็นพิเศษ ปกติเฮ้อสื่จะชอบหยอกเขาเล่น แต่วันนี้ชายหนุ่มกลับไม่มีอารมณ์เพียงอยากรกอดผ้าห่มไปตราบข้าวฟ้าดินสลาย นี่เป็นเพราะเมื่อวานเขาต้องยืนอยู่ใต้ต้นเหมยตลอดทั้งวัน จนใกล้พลบแล้วถึงได้เลิกฝึก รู้สึกว่าขาทั้งสองข้างของตนเกือบเป็นอัมพาต แม้แต่จะเดินสักก้าวก็ยังลำบาก จนได้หลับตื่นหนึ่งแล้วก็ยังไม่วู้สึกดีขึ้นแม้แต่หน่อย ข้ายังแย่หนักขึ้น

เมื่อสองสามวันก่อนเฮ้อสื่ตัดสินใจยอมให้หลวงจีนเฒ่าปลงผมเขาเพื่อออกบวช กลายเป็นหนึ่งในภิกษุของวัดอวิไถแห่งนี้ ทว่าไม่นานความฝันที่จะได้เป็นจอมยุทธ์ของเขาก็ต้องแตกสลาย เนื่องจากเขาคิดไม่ถึงเลยว่าการฝึกจะเป็นเรื่องที่ยากลำบากถึงเพียงนี้ รู้แต่แรกเขา

คงจะอยู่ที่เมืองหลวง ให้บิดาตั้งหุอบรมทั้งวันยังดีเสียกว่า

เขามองเห็นเพียงท่วงท่าองอาจที่หมีเงินแสดง โดยลืมไปว่า
ท่วงท่างามสง่าเช่นนี้ต้องแลกมาด้วยค่าตอบแทนเท่าไร

"ศิษย์น้อง เจ้าบอกความจริงเข้ามาเถอะว่ากว่าจะฝึกวรยุทธ์ได้
แบบเจ้า ต้องใช้เวลานานแค่ไหน หนึ่งปีพอหรือไม่"

หมีเงินส่ายหน้า

เฮ่อสี่ยังคงมีความหวังรีบหรี "สองปี?"

หมีเงินตอบเสียงดังฟังชัด "ปีนี้ข้าอายุแปดขวบ ตั้งแต่เริ่มเดินได้
อาจารย์ก็สอนวรยุทธ์ให้ข้า จนถึงตอนนี้วรยุทธ์ของข้ายังไม่ถือว่า
อยู่ในระดับสุดยอดเลย"

เฮ่อสี่ตาเหลือก เขาทิ้งตัวลงนอนแผ่แบบไม่ต้องหยุดคิด "ข้า
ไม่ฝึกแล้ว!"

ใบหน้าน้อยๆ ของหมีเงินยับยู่ย่ง บ่นเหมือนแม่แก่ "ศิษย์พี่
ความมูมานะช่วยแกะศิลาหินสำเร็จได้นะ"

"เจ้าให้ข้าฝึกแค่ไม่กี่วันข้าก็รู้สึกอึดอัดรักชีวิตจะแย่ นี่จะให้ข้าฝึก
อีกตั้งหลายปี! ข้าไม่ฝึกแล้วๆ ต้องโทษตา...อาจารย์ หลอกข้าว่าฝึกแค่
ไม่นานก็เก่งเท่าเจ้าได้ วันนี้ข้าจะเก็บข้าวเก็บของ ลงจากเขา กลับบ้าน!"

"ศิษย์พี่! ท่าน...!"

หลวงจีนน้อยร่อนใจจนพูดไม่ออก ทำได้เพียงแหงนหน้าขึ้นมอง
เฮ่อสี่ น้ำตาเอ่อคลออยู่ในตา ดูน่าสงสารจับใจ

หัวใจของเฮ่อสี่พลันอ่อนโยบ เขาลูบศีรษะของเด็กน้อย "หรือไม่
ก็เอาอย่างนี้ เจ้าตามข้าลงจากเขาไปเป็นฆราวาส ข้าจะให้เจ้ากินตืออยู่ดี
ข้าจะบอกให้ว่าบิดาข้าเป็นสุดยอดเชียวนะ!"

หมีเงินส่ายหน้า "ข้าไม่ไป อาจารย์อยู่ที่นี้ ข้าก็ต้องอยู่"

"พวกเราพาท่านไปด้วยก็ได้ ฉางอันเจริญรุ่งเรือง มีของอร่อยมากมาย ที่สำคัญที่สุดคือมีวัดวาอารามใหญ่โตทั้งนั้น ข้าสามารถช่วยให้อาจารย์กับเจ้าไปประจำอยู่ที่นั่นได้ ไม่จำเป็นต้องอยู่บนภูเขาเช่นนี้" เขายกแก้มน้อยๆ ของหมิงเฉิน "วันๆ แทบจะไม่มีเนื้อตึงถึงท้อง ดูซิว่าเจ้าอดอยากจนตัวเหลืองเท่าไรแล้ว"

หมิงเฉินเริ่มรู้สึกหิวแล้ว แต่ยังคงลังเล "อาจารย์ไม่มีทางรับปากแน่"

เฮ่อสี่ตบอก "ยกให้เป็นหน้าที่ข้า ข้าจะไปเกลี้ยกล่อมอาจารย์ให้เอง!"

เจอเรื่องนี้เข้าไปเขาก็นอนไม่หลับอีกแล้ว พอสรวลจืดแบบลวกๆ เสร็จก็พาหมิงเฉินไปที่ห้องของหลวงจีนเฒ่า

เคาะประตูสองสามครั้งก็มีเสียงตอบรับมาจากด้านใน "เข้ามา"

เฮ่อสี่จับกระแสด่านข้างอ่อนล้าในน้ำเสียงนั้นออก เขาลักประตูเข้าไป กำลังจะกล่าวคำทักทาย แต่กลับเห็นหลวงจีนเฒ่านั่งขัดสมาธิอยู่บนตั่ง ศีรษะตกห้อย ดวงตาหริ่ปรือ

หมิงเฉินตกใจ วิ้งตึงๆ เข้าไปใกล้ "อาจารย์ ท่านเป็นอะไรไป!"

หลวงจีนเฒ่าขยับตัวเล็กน้อย เขาหลับศีรษะหมิงเฉิน แต่หลวงจีนน้อยกลับเสียขวัญจนร้องลั่น "อาจารย์! มือท่านเย็นมาก!"

เฮ่อสี่รับรู้ได้ว่ามีบางสิ่งไม่ถูกต้องจึงรีบบอก "อาจารย์ ท่านไม่สบายตรงที่ใด ให้หมิงเฉินไปหาสมุนไพรมาต้มเป็นยาดีหรือไม่"

หลวงจีนเฒ่าส่ายหน้า ถอนหายใจ "เวลาของอาจารย์มาถึงแล้ว พวกเจ้าไม่จำเป็นต้องเปลืองแรง"

เฮ่อสี่สะดุ้ง ก่อนหน้านั้นหลวงจีนเฒ่าบอกว่าสุขภาพของตนไม่ดี เหลือเวลาอีกไม่นาน แต่เขาเข้าใจมาตลอดว่าหลวงจีนเฒ่าแสวงหาตัว

น่าสงสารเพื่อหลอกเขาเข้าสำนัก คิดไม่ถึงว่าจะเป็นเรื่องจริง

"หมิงจิ้ง" หลวงจินเฒ่าเรียกฉายาธรรมของเฮ่อสี่ "ตอนแรก อาจารย์คิดว่ายังพอมีเวลาสั่งสอนเจ้าอีกนาน คิดไม่ถึงว่าเจ้าเพิ่งจะ กราบเข้าสำนักมาไม่เท่าไร อาจารย์ก็ต้องจากไป ไม่สามารถทำหน้าที่ ชี้แนะเจ้าได้อีก"

เฮ่อสี่ทำอะไรไม่ถูก "อาจารย์ ศิษย์ไม่ตำหนิตาน หากท่าน ไม่สบบายก็รักษาตัวให้นายก่อนเถิด!"

หลวงจินเฒ่าสั่นศีรษะเบาๆ "เจ้ามีราศีของผู้สูงศักดิ์ แต่กลับ มิใช่ผู้ที่ถูกความมั่งคั่งรั้งอยู่ในโลกียะได้นาน หากฝันอยู่ในเพศ ฆราวาส ภายหน้าย่อมหลีกเลี่ยงหนีเคราะห์ร้ายได้ยาก ด้วยเหตุนี้อาจารย์ จึงต้องใช้สารพัดวิธีเพื่อดึงเจ้าเข้ามาในพระศาสนา ทั้งที่อาจารย์รู้ว่า เจ้าไม่ค่อยมีศรัทธา และยังอยากลงจากเขากลับสู่เมืองมาก อาจารย์ จึงหวังว่าเจ้าจะรับปากอาจารย์เรื่องหนึ่ง"

"ขออาจารย์ได้โปรดว่ามา"

"ในห้องหนังสือ อาจารย์มีบันทึกอยู่หลายเล่ม ในนั้นจดบันทึก ประสบการณ์การเดินทางไปตามที่ต่างๆ ในช่วงระยะเวลาหลายปีของ อาจารย์ เจ้าจงอ่านหนังสือพวกนั้นและพระธรรมให้จบ เมื่ออ่านจบแล้ว หากเจ้ายังอยากกลับไปสู่เพศฆราวาสก็จงไปเถิด ไม่ต้องกลัวว่าจะเป็น การผิดต่อคำสั่งของอาจารย์ พระอยู่ที่ใจ ฝันบังคับไปก็ไร้ศาสนา"

เฮ่อสี่รับคำอย่างกระวนกระวาย

หลวงจินเฒ่าพูดกับหมิงเงิน "หลังจากที่อาจารย์จากไป ขอมอบ ตำแหน่งต่อให้ศิษย์พี่เจ้า ต่อไปเขาคือเจ้าอาวาสวัดอวี้ไถ หากเขา คืนสู่เพศฆราวาส เจ้าก็จงรับตำแหน่งนี้สืบไป"

หมิงเงินน้ำตาาร่วง "อาจารย์..."

หลวงจีนเฒ่าใช้มือผอมแห้งเช็ดน้ำตาให้เขาแล้วยิ้มบางๆ "เด็กโง่เกิดแก่เจ็บตายเป็นเรื่องสามัญ 'ไยต้องเศร้าเสียใจ'"

ตั้งแต่นั้นเงินจ๋าความได้ก็อยู่ข้างกายหลวงจีนเฒ่า จึงเห็นอีกฝ่ายเป็นทั้งอาจารย์และบิดา ประกอบกับอายุของเขายังอยู่ห่างไกลจากการเสื่อมสลายของสังขารมาก ยามนี้ไหนเลยจะห้ามน้ำตาแห่งความเศร้าโศกเอาไว้ได้

เฮ่อสี่ใจอ่อน สถานการณ์ทำให้เขาพลอยรู้สึกเศร้าจนต้องก้มหน้าลงเช็ดน้ำตา

หลวงจีนเฒ่าถอดสร้อยประคำบนข้อมือออกช้าๆ และสวมให้เฮ่อสี่ด้วยตนเอง

"อาจารย์ผิดต่อเจ้า..."

เขายังคงรู้สึกละอายใจต่อเฮ่อสี่ เนื่องจากศิษย์คนนี้เพิ่งเข้าสำนักมาได้แค่สองสามวัน แต่เขากลับไม่เคยได้ทำหน้าที่ของอาจารย์ให้อีกฝ่ายเลยแม้แต่วันเดียว

เฮ่อสี่รับรู้ได้ว่าแม้อาจารย์จะโกหกเขาชนิดหน้าไม่เปลี่ยนสี แต่โดยแท้แล้วก็เป็นคนดี ทว่าดีตรงไหนนั้นเขาก็บอกไม่ได้เพราะเพิ่งรู้จักอีกฝ่ายได้ไม่นาน ตรงกันข้ามกับหลวงจีนน้อยหมิงเงินที่เขายังสนิทด้วยมากกว่า

เสียงของหลวงจีนเฒ่าเบาลงเรื่อยๆ ศีรษะค่อยๆ ลดต่ำ หนวดสีขาวไม่ขยับอีก ฟ้องว่าสิ้นลมหายใจไปแล้ว

"อาจารย์!" หมิงเงินร้องไห้โฮ เขาโถมกายเข้าไปกอดหลวงจีนเฒ่าอยู่นาน

หลวงจีนเฒ่ามรณภาพ

มีคนจำนวนมากที่ไม่รู้ว่าสิ่งที่เฮ่อสี่ทนไม่ได้มากที่สุดคือการ

พราจากและความตาย เพราะแบบนี้เขาถึงได้ทั้งจดหมายไว้และจากมา นอกจากเขาจะไม่อยากถูกม้วนเข้าไปในวังวนของอำนาจอย่างที่บอกกับเฮ้อจั้น การตายของเฮ้อจยาที่เป็นสายเลือดเดียวกันก็ทำให้เขารู้สึกสะเทือนใจอย่างมากจนไม่อยากพบเจอกับมันอีก เฮ้อจี้กลัวว่าถ้าเขายังอยู่ที่ข้างอันต่อไปก็ไม่ว่าจะต้องพบเจอเหตุการณ์เศร้าสลดอีกมากเพียงใด เขาจึงเลือกที่จะหนีมา

คิดไม่ถึงว่าขนาดหนีมาถึงนี้แล้วเขาก็ยังคงต้องพบเจอกับการพราจากและความตายอยู่ดี

ชายหนุ่มถอนหายใจ ลูบศีรษะของหมิงเงิน "ไม่เป็นไร ต่อไปศิษย์พี่จะดูแลตัวเอง"

จากนั้นเขาก็พูดกับร่างไร้ลมหายใจของหลวงจีนเฉ่า "อาจารย์ท่านจากไปอย่างสบายใจเถอะ หมิงเงินยังมีข้า"

"เจ้าสาม เจ้าลองชิมอาหารจานนี้สิ ลิ่นเปิดคั่วพริกเกลือ" ช่งซื่อยกอาหารมาให้ด้วยตัวเอง

เฮ้อหรงยัดตัวขึ้นรับมา "ขอบคุณพี่สะใภ้ใหญ่"

ช่งซื่อยิ้ม "รีบชิมสิ ข้าทำเองเลยนะ"

เฮ้อหรงคีบอาหารคำหนึ่งส่งเข้าปาก สักพักก็พยักหน้า "ลิ่นเปิดนุ่มไม่ควว ฝีมือพี่สะใภ้ใหญ่ยังไม่ตก อาหารจานนี้ข้าจำได้ว่าพี่รองก็ชอบมาก"

ช่งซื่อยังคงยิ้ม แต่อดหันไปมองเฮ้อมู่ไม่ได้

เฮ้อมู่ถอนหายใจ "ไอ้...เมื่อก่อนน้องรองชอบกินอาหารที่พี่สะใภ้ใหญ่ของเจ้าทำที่สุด แต่เดี๋ยวนี้...พอข้าเรียกเขากลับไม่ยอมมา"

เฮ้อหรงวางตะเกียบลง "เวลานี้พี่รองมีปมในใจ"

"ข้าก็เคยได้ยืมข้าวลือ แต่นั่นมันก็แค่เรื่องที่คนพูดกันไปเรื่อย ไม่ใช่ความผิดของพี่สะใภ้ใหญ่เจ้า นางไม่ได้ฉลักพี่สะใภ้รองของเจ้า ไส้ทหารบกฏ"

ใบหน้าของซ่งซือไม่เหลือรอยยิ้มอีกแล้ว สีหน้าของนางหม่นลง ขณะเอ่ยว่า "พวกท่านค่อยๆ กินกันไปเถอะ" แล้วถอยออกไปอย่างรวดเร็ว

"พี่ใหญ่ เวลานี้เรื่องจริงเป็นเช่นใดไม่ใช่สิ่งสำคัญ สิ่งสำคัญคือ พี่รองคิดอย่างไร"

"เจ้าก็เห็นว่าข้าพูดดีๆ และพยายามเกลี้ยกล่อมเขาเป็นการส่วนตัว หลายครั้ง แต่เขากลับทำเหมือนไม่ได้ยิน ยังคงดีจี้รันตันทุ้ง ไม่ว่าใคร ก็เอาไม่อยู่ หากเจ้ายอมออกหน้าช่วยข้าคุยกับเขาได้ ข้ายอมรู้สึกละอายใจอย่างมาก พวกเราเป็นพี่น้องกัน ยามตกยากก็ร่วมแรงร่วมใจ ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ย่อมไม่มีเหตุผลที่จะเอาใจออกหากันในวันนี้ ในวันที่มั่งคั่งสุขสบายแล้ว"

เฮ่อหรงวางถ้วยชา น้ำเสียงเป็นเหตุเป็นผล "ตอนที่ข้ากับเจ้าห้า กลับมาจากทู่เจวี่ พี่รองอิจฉาพวกเรามาก เอาแต่พูดเรื่องนี้กับข้า ไม่หยุด บอกว่าอยากนำทัพเพื่อสร้างผลงาน เพียงแต่ต่อมาเกิดเรื่อง รุนวายเป็นสารพัดทำให้เขาไม่สามารถทำตามความฝัน หากพี่ใหญ่ อยากให้ข้าคุยกับพี่รอง ท่านก็ต้องให้เหตุผลที่ข้าสามารถนำไปคุยกับเขาได้ด้วย"

เฮ่อมู่ย่นหัวคิ้ว "เรื่องนี้ไม่ว่าจะทำไม่ได้เสียทีเดียว กลัวก็แต่นิสัยของเจ้ารองที่เป็นคนมุทะลุ อาจทำให้เสียการใหญ่ได้ง่ายๆ"

"มีท่านโหวจางอยู่ พี่รองยอมไม่กล้าทำอะไรเหลวไหล"

เฮ่อมู่ถอนหายใจ "ในเมื่อเจ้าพูดเช่นนี้ เอาไว้วันไหนข้าจะไป

เกลี้ยกล่อมเสด็จพ่อ ขอให้พระองค์ทรงอนุญาตเรื่องนี้"

เฮ่อหรงประสานมือ "ข้าขอขอบคุณพี่ใหญ่แทนพี่รองด้วย"

เฮ่อมูโบกมือ "ข้าหวังแค่พวกเราพี่น้องจะสมัครสมานสามัคคีกัน
เลิกระแวงบาดหมาง เท่านั้นก็พอใจแล้ว...อันที่จริงพี่ใหญ่ยังมีอีกเรื่อง
อยากจะขอร้องเจ้า"

ด้วยสถานะของเฮ่อมูเขาไม่ควรพูดคำว่าขอร้อง ทว่าเฮ่อหรง
เพียงแต่เลิกคิ้ว "ไม่ได้มีอาการแปลกใจมากจนเกินไป คล้ายเดาได้อยู่
แล้วว่าเฮ่อมูจะพูดอะไร"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://jamshop.jamsai.com/product/6550->